

Arrest

**nr. 150 507 van 7 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2011 dient de verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum type D, met het oog op familiebezoek. Het visum werd geweigerd bij beslissing van 10 maart 2011.

De verzoekster is vervolgens op onbekende datum en op illegale wijze het Rijk binnen gekomen.

Op 27 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied (onmiddellijk) te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 27 mei 2014 beslist de gemachtigde tevens om aan de verzoekster een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen.

Dit inreisverbod van twee jaar is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 27 mei 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de mevrouw:

naam: G(...),

voornaam: D(...)

[...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS G(...), C(...) [...] van Turkse nationaliteit

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/05/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen officieel adres in het Rijk. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden en heeft evenmin stappen ondernomen tot het regulariseren van haar illegale verblijfsstatus. Gezien betrokkene manifest de vigerende reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico tot onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Om die redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd van twee (2) jaar.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat met huidig arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om deze kosten ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste appreciatiefout en uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel blijkt dat ook de schending wordt aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoekster verblijft sedert 2011 op het Belgische grondgebied. Sedert vijf maanden woont zij samen met haar Belgische partner, met wie zij een kind verwacht. De bevalling werd voorzien voor januari 2015.

Op 27.05.2014 werd verzoekster echter opgepakt te Destelbergen, waarbij zij een bijlage 13septies en een bijlage 13 sexies betekend kreeg. Haar minderjarige kind werd op school opgepakt en samen werden zij overgebracht naar de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas.

Verzoekster wenst bij wege van onderhavig verzoekschrift een beroep in te stellen tegen het inreisverbod (bijlage 13 sexies) dat haar voor een duur van twee jaar werd opgelegd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM¹. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden². Verzoekster is, hoewel er nog geen burgerlijk huwelijk heeft plaatsgevonden, reeds religieus getrouwd met de heer K(...) K(...). Zij wonen sedert het huwelijk ook samen en verwachten een kind voor januari. Aldus is duidelijk aangetoond dat verzoekster een daadwerkelijk gezin vormt met haar Belgische partner.

Aangezien verzoekster aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In casu gaat het om een eerste toelating tot verblijf. Na deze vaststelling dient de Belgische Staat echter wel verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven³. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren⁴. De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.⁵

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁶ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

In casu is het vooreerst niet aangetoond dat de algemene belangen die verwerende partij nastreeft door een stringente toepassing van de vreemdelingenwet zwaarder zouden doorwegen dan de private belangen die verzoekster kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing namelijk gesteld dat er een risico op onderduiken zou zijn, daar verzoekster geen officiële verblijfplaats heeft en tot op heden nog geen pogingen gedaan heeft om haar verblijf te regulariseren. In casu is het echter zo dat verzoekster, hoewel zij niet officieel in de registers ingeschreven staat, zij wel degelijk een vast verblijfsadres heeft. Bovendien voldoet zij aan alle voorwaarden om een verblijf te bekomen op grond van de procedure gezinshereniging. Wanneer zij in vrijheid gesteld zou worden, zo zij onmiddellijk haar verblijf op het Belgische grondgebied kunnen regulariseren.

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient inderdaad te worden gesteld dat verzoekster wel degelijk nog banden heeft met Turkije. Toch dient te worden opgemerkt dat haar centrum van belangen momenteel in België ligt; zij verblijft hier gedurende enige tijd, haar kind gaat hier naar school en bovendien woont en werkt haar partner, de vader van haar nog ongebooren kind, hier. Bovendien ligt de situatie anders voor de partner van verzoekster: deze heeft de Belgische nationaliteit en heeft zijn volledig leven in België opgebouwd. Het is niet redelijk verantwoord om van de partner van verzoekster te verwachten dat hij zijn leven hier in België, en niet in het minst zijn vaste arbeidsbetrekking in de steek zou laten om zich terug naar Turkije te begeven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekster in januari 2015 zal bevallen van een kindje. Men kan dan ook niet verwachten dat verzoekers partner alleen in België zou achterblijven voor de duur van het inreisverbod, dat voor twee jaar werd opgelegd. Een dermate lange periode van verwijdering zou namelijk het huwelijksleven van verzoekster de facto onmogelijk maken. Bovendien zou verzoeksters partner zo de geboorte van hun eerste kindje moeten missen, of toch in elk geval vele belangrijke momenten, daar hij zijn werk in België onmogelijk lang genoeg kan achterlaten om ten volle te genieten van de geboorte.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, de moeilijke situatie waarin de partner van verzoeker zou terechtkomen, de nakende geboorte van het eerste gemeenschappelijke kind, en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die

verzoeker kan laten gelden. Verwerende partij laat zich in deze dan ook leiden door een overdreven formalisme door het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen enkel gewag van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoekster in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoekster niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13sexies).

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met haar recht op een gezinsleven met haar partner, waarmee zij zou samenwonen en een kind zou verwachten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996).

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Het weze opgemerkt dat verzoekster, voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, nooit melding had gemaakt van haar relatie met dhr. KARTAL. Zij diende nooit een huwelijksaangifte of een verklaring tot wettelijke samenwoning in. Al evenmin diende zij een aanvraag in met het oog op gezinshereniging met dhr. K(...).

Het bestaan van deze relatie werd dan ook nooit eerder kenbaar gemaakt.

Uit het feitenrelaas supra blijkt dat ten andere de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de oprechtheid van de intenties van verzoekster, die klaarblijkelijk enkel tot doel heeft een carrouselhuwelijk te kunnen sluiten.

Het is markant dat er herhaalde meldingen werden gedaan bij de stad Gent omtrent de pogingen van verzoekster om een schijnhuwelijk af te sluiten.

Het is al evenzeer merkwaardig dat verzoekster, die zich nu beroept op een relatie met een zekere dhr. K(...), kort voor haar vertrek uit Turkije nog gehuwd was met een andere man én in 2012 nog een huwelijksaangifte heeft gedaan met een zekere dhr. D(...) (die nog getrouwd is met een vrouw in Turkije!).

De zwangerschap waarop verzoekster zich beroept, is ook niet meer dan dat: een bewijs van zwangerschap, zonder dat duidelijk is wie de (biologische) vader van het kind is. Zelfs als zou kunnen worden aangenomen dat het ongeboren kind inderdaad gemeenschappelijk is aan verzoekster en dhr. K(...), moet nog worden opgemerkt dat het louter hebben van kinderen niet van aard is de hoger vermelde aanwijzingen terzijde te doen schuiven.

Bovendien stelt verweerder vast dat verzoekende partij bijzonder weinig stukken voorlegt. Zij legt, ter staving van haar relatie, enkel stukken voor die zouden aantonen dat zij religieus gehuwd is.

Een beschermenswaardige relatie wordt niet aangetoond.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aan genomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

De beweringen van verzoekende partij omtrent een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM missen dan ook juridische grondslag.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets

uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekster beroept zich op het feit dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, en dat zijzelf ook banden heeft met België. Het is evenwel inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners de verankering in het land van herkomst verliest. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster de Turkse nationaliteit heeft en dat ook dhr. K(...) van Turkse afkomst is.

Zie ter zake:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Waar verzoekster verwijst naar de arbeidsbetrekking van dhr. K(...) (waaromtrent zij zelf geen stukken voorlegt), laat verweerder gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster als grondwerker werkt bij een bedrijf genaamd ARDO. Het blijkt niet dat het voor dhr. K(...) onmogelijk zou zijn om dergelijk werk (dat hoofdzakelijk manuele arbeid vereist) ook in Turkije te verrichten.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Terwijl verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld, daar waar zij haar relatie met dhr. K(...) nooit eerder zelf kenbaar had gemaakt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De verzoekster voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de genoemde wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekster geen officieel adres heeft in het Rijk, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden en dat zij evenmin stappen heeft ondernomen tot het regulariseren van haar illegale verblijfsstatus. Er wordt aangegeven dat de verzoekster manifest de vigerende reglementeringen niet respecteert, zodat er een risico tot onderduiken bestaat in de zin van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet, redenen waarom aan de verzoekster een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Hieruit kan worden afgeleid dat de gemachtigde niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich formeel heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom hij voor een geldingstermijn van twee jaar heeft gekozen. De bestreden beslissing is aldus formeel gemotiveerd en komt hiermee tegemoet aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is dan ook niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster van mening is dat de geboden motivering niet afdoende is.

De verzoekster geeft met name te kennen dat er geen enkel spoor is van enige belangenafweging ten aanzien van haar gezinssituatie in België. Zij betoogt dat zij een relatie heeft met een Belg, dat zij zwanger is van hem en van zijn kind zal bevallen in januari 2015. De verzoekster benadrukt dat middels de thans bestreden beslissing een inreisverbod wordt opgelegd van twee jaar en dat een dermate lange periode van verwijdering er onder meer toe zal leiden dat haar partner de geboorte van hun kind zal moeten missen of dat hij toch in elk geval vele belangrijke momenten zal moeten missen nu hij zijn werk in België onmogelijk lang genoeg kan achterlaten om ten volle te genieten van de geboorte. De

verzoekster meent dat de verweerder zich te dezen heeft laten leiden door een overdreven formalisme door het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen het belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in vraag stelt, dient te worden opgemerkt dat uit het betoog van de verweerder niet blijkt om welke redenen de verzoekster geen belang zou hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van deze wet. Deze bepaling legt het bestuur immers niet enkel op in de akte te voorzien in de nodige juridische en feitelijke overwegingen, maar ook dat de geboden motivering afdoende dient te zijn. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de uitdrukkelijke motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekster bij het aanvoeren van deze schending geen belang zou hebben louter om redenen dat uit zijn betoog blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft een inreisverbod dat werd afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
[...]"*

Aldus dient de duur van het inreisverbod, krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar indien deze maatregel gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek.

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de gemachtigde onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het bij de loutere vaststelling dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan een inreisverbod kan worden opgelegd die niet meer maar wel minder dan drie jaar bedraagt ('maximum' drie jaar).

In casu is het voorliggende inreisverbod, met een geldingstermijn van twee jaar, als volgt gemotiveerd:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

- X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen officieel adres in het Rijk. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden en heeft evenmin stappen ondernomen tot het regulariseren van haar illegale verblijfsstatus. Gezien betrokkene manifest de vigerende reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico tot onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Om die redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd van twee (2) jaar.”

Aldus verwijst de gemachtigde wat de geledingstermijn van het inreisverbod betreft, naar het risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling heeft betrekking op verwijderingsbeslissingen, meer bepaald de termijn die al dan niet wordt gegeven voor vrijwillig vertrek, en luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
[...]*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De bestreden beslissing vermeldt dat zij gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 27 mei 2015. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze verwijderingsbeslissing, wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft, als volgt is gemotiveerd:

“Artikel 74/14

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

(...)

Betrokkene heeft geen officieel adres in het Rijk. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden en heeft evenmin stappen ondernomen tot het regulariseren van haar illegale verblijfsstatus. Gezien betrokkene manifest de vigerende reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico tot onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.”

Zodoende blijkt dat de motivering om een inreisverbod van twee jaar op te leggen, exact dezelfde is als de motivering die wordt gegeven om een verwijderingsbeslissing met afwezigheid van enige termijn voor vrijwillig vertrek te gronden. Er blijkt derhalve niet dat in een motivering wordt voorzien die toelaat te begrijpen waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval en los van de motieven die de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gronden, wordt geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hierbij moet worden geduoid dat het (verplicht) opleggen van een inreisverbod bij gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek, nog niet impliceert dat daarbij steeds een inreisverbod van twee jaar moet worden opgelegd (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering voor het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek als voor de termijn van het opgelegde inreisverbod, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofde van de gemachtigde en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De thans opgegeven omstandigheden - onder meer de voorgehouden relatie met een Belg, de zwangerschap en de voorziene bevallen in januari 2015 - kunnen geacht worden als zijnde deel uitmakend van de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De vraag of het *in casu* gelet op de voornoemde specifieke omstandigheden al dan niet redelijk is om te voorzien in een inreisverbod met een geldingstermijn van twee jaar, kan door de Raad evenwel niet worden beantwoord. Het komt de Raad immers, bij gebrek aan motieven in de bestreden beslissing ter zake, als annulatierechter niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur door zelf de afweging van de omstandigheden eigen aan het geval te maken (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen ingaat op de uiteenzettingen van de verzoekster omtrent haar gezinsleven en zwangerschap en waar hij het bestaan van een werkelijk gezinsleven enerzijds in vraag stelt en hij anderzijds stelt dat niet is aangetoond dat verzoeksters beweerde partner onmogelijk werk kan vinden in Turkije, merkt de Raad op dat deze overwegingen niet zijn terug te vinden in de bestreden beslissing. De te dezen geboden *a posteriori* geboden motivering kan het hoger vastgestelde motiveringsgebrek niet verhelpen. Immers is, wat de geldingstermijn van het inreisverbod betreft, een specifieke motivering vereist in de bestreden beslissing zelve (cf. RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900) en kan de Raad er niet toe worden uitgenodigd om bij gebrek aan motivering ter zake over te gaan tot een opportuniteitsonderzoek.

De Raad stelt dan ook vast dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Immers, uit de aangevochten beslissing blijkt niet dat de voor de afweging relevante specifieke omstandigheden in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE